

Пролог

20:40

Він спізнюється, як завжди. На наше перше побачення спізнився, на весілля теж. Він і на власний похорон може спізнитися.

— Мадам, я щось можу вам запропонувати?

Офіціант уже втретє перериває моє нетерпляче очікування. Незручно починати без Бена, але зайняти столик і нічого не замовити незручно теж. Я прошу помаранчевий сік.

— Коли прийде мій чоловік, ми замовимо пляшку «Дом Периньон».

Кивнувши, офіціант повертається за стійку. Я відчуваю гордість. Разом із тим мені соромно, адже я використала шампанське як козир, щоб купити його терплячість.

21:00

Я не люблю шампанського. Взагалі не люблю алкоголь і всього того, від чого можна втратити контроль. Але

сьогодні ввечері я зроблю виняток. Не так часто ми святкуємо десятую річницю весілля!

Перевіряю телефон сімдесят другий раз. Зв'язок є, повідомлень нема. Він має бути вже близько. Він завжди спізнюється щонайменше на годину.

Минулого року він прийшов о 21:00 замість 19:30. Навіть якщо сказати йому, що зустріч раніше, аніж насправді заплановано, він усе одно виправдає свою репутацію.

Я — цілковита протилежність. Часто приходжу перша. Завжди прораховую всі можливі затримки, щоб ніщо не заскочило мене зненацька. Коли знаю, що змушую чекати на себе, це доводить мене мало не до панічної атаки.

Ми доповнюємо одне одного: я скрізь поспішаю, а він запізнюється, і коли ми вирушаємо кудись разом, то встигаємо саме вчасно.

21:15

Ми приходимо сюди щороку.

Для більшості клієнтів це просто гарний ресторан з панорамою на Аркашонську затоку. Для нас із Беном це «наш» ресторан.

Саме тут одинадцять років тому він «майже» запропонував мені одружитися. Вигріб усе зі свого банківського рахунку, щоб замовити мені тарілку морепродуктів та позолочену каблучку з цирконієм. Проживши

чотири роки разом, ми твердо переконалися, що нам треба разом накопичувати зморшки та спогади.

Офіціант якось дивно витріщається на мене. Я вже хочу запитати, чи не ростуть у мене з голови краб'ячі клешні, аж тут розумію, що його бентежить: до мого обличчя вже годину як приросла дурнувата посмішка. Той, на кого я чекаю, усе ніяк не прийде, але в мене просвітлений вигляд. Мабуть, цьому типу я здаюся Бернадеттою Субіру.

21:30

Сподіваюся, Бен буде у кращому гуморі, ніж останнім часом. Ми віддалилися. Нам треба побути разом, лише вдвох, подалі від щоденної метушні.

Багато тижнів тому я почала рахувати дні до цієї дати. Річниця нашого весілля — завжди найкращий вечір року. Ми їмо креветки, весь час тримаючись за руки, і це епічно! Ми знову й знову оживлюємо ті самі спогади та сміємося щоразу гучніше. Освічуємося в коханні так, що Ромео і близько не стояв. Проймаємо одне одного поглядами, малюємо майбутнє кінчиками пальців, а коли вирушаємо додому, акумулятор нашого кохання повністю перезаряджений.

На нашу десятую річницю я запланувала сюрприз після вечері. Готель, кімната 211. У мене під сукнею червона мереживна комбінація — його улюблена. Він буде в захваті, і я, мабуть, теж.

22:00

Я допила келих. А тоді другий. Телефонувала Бену. Він не відповів. Написала йому два повідомлення: запитала, де він, що робить, чи не забув. Він не відповів.

Я намагаюся заглушити тривогу. Він необачний за кермом — звісно, через те, що завжди поспішає, бо запізнюється. А я тривожна. Тут ми теж доповнюємо одне одного.

Офіціант занепокоєно дивиться на мене. Я повторюю:

— Він прийде, не сумнівайтесь.

Не знаю, його я намагаюся переконати чи себе.

22:30

Ресторан скоро зачиняється, але я не втрачаю надії. Не може бути, щоб він не прийшов. Звісно, останнім часом він розсіяний, але це не привід знехтувати цією вечерею. Я пробачу його, хіба якщо він має пристойне виправдання і лежить у лікарні.

Звісно, Бен у дорозі. От-от увійде в ці двері. Він не вчинить так зі мною. З нами. Продинамити мене у річницю нашого весілля — це була б точка неповернення. Він прийде. У нього ще тридцять хвилин.

Двадцять.

Пятнадцять.

Десять.

Вісім.

22:52

Хтось входить, офіціант усміхається мені. Я знала.

Ці сірі штани. Біла сорочка. Чорні черевики. Я одразу впізнала. То не Бен.

— Я так і думав, що ти тут. Ідьмо додому.

Я хитаю головою. Лишилося вісім хвилин, він іще може прийти.

— Ну ж бо, Полін. Мама тривожиться.

— Тату, зачекай. Я впевнена, що він прийде.

Батько підсуває стілець і сідає навпроти. Кладе руку мені на плече і стискає, мовби тягнучи мене до реального світу.

— Люба, ти сама знаєш, що він не прийде. Цим чеканням ти лише завдаєш собі болю.. Він покинув тебе три місяці тому. Годі, ми повертаємось додому.

Розділ 1

Місяць по тому

Найважче — коли прокидаєшся. Ці кілька секунд (іх більше або менше, вони коротші або довші), поки мозок ще не встиг зорієнтуватися. А потім зіткнення з реальністю розриває мене на шматки.

Особливо зле після ночей, наповнених снами, в яких він знову зі мною. Я розплющую очі — і замість білих штор, фотографій Корсики та його тіла за кілька сантиметрів від мого лише рожева стіна, постер з фільму «Титанік» і я в односпальному ліжку. Не знаю, що мені болить найбільше: втратити чоловіка, дивитися, як розпадається наша сім'я, чи у тридцять п'ять років знову опинитися у своїй підлітковій кімнаті.

Кажуть, поступово печаль відступає. У мене все навпаки. Мені з часом стало гірше. Спершу я навіть не сумнівалася: Бен повернеться. Це якась страшна помилка,

він насправді не мав на увазі того, що казав. Він це зрозуміє, і ми ще посміємося з цього всього, причому він — гучніше.

Потім прийшов гнів. Он яку гру ти ведеш? Гадасш, я без тебе не зможу? Дивися, дороженький, дивися, як мені добре, як я живу, мов нічого не сталося. Я вдавала так переконливо, що аж сама повірила. Жити без нього виявилось запаморочливо легко. Ті, що не оговталися від любовних розчарувань, були надто слабкі. Не міг же якийсь чоловік розбити мені серце?

Певність кришилася помалу. То небажання вставати з ліжка, то раптове роздратування; сльози без причини, панічні атаки... Поступово в моєму тілі оселялася пустка. Радість покинула мене, бажання спакувало валізи, надія втекла. Я живу, бо так треба. Існую на автоматі. Всередині оболонки, яка щось із себе вдає, я згасла.

Мене хвалять за те, що я не поринула в депресію. Що тримаюся, попри бурю. Вони вважають мене сміливою. Насправді все навпаки. Боротися мене спонукає страх. Адже я знаю, що, припинивши рватися вперед, одразу піду на дно.

Лишається одне-єдине, що за ці довгі дні здатне наповнити мене щастям.

Рівно сьома тридцять. Тато досі спить, мама приймає душ. Я тихенько відчиняю колишню кімнату сестри. Там темно. Іду на ледь чутне посопування, що долинає

з ліжка. Навпомацки шукаю тепле тільце під ковдрою. Гладжу щоку, волосся, чую прискорене дихання, сонне бурмотіння, а тоді моє серце зігріває тихенький голосок:

— Доброго ланку, мамо!

Мою шию обхоплюють рученята. Губи волого й дзвінко цілують у щоку. Я міцно притуляюся носом до його шиї, що досі пахне як у немовляти, і довго вдихаю. До-заправка. Тепер я можу зустріти цей день.